

Co-funded by
the European Union

Theatre
WITHOUT BORDERS

SPIS TREŚCI

Teatr bez granic	4
O Centrum Na Laga'at	14
Język pisania na ręce	36
Wizyta w Na Laga'at, kwiecień 2022	38
Wstępny raport z badań dr Gili Hammer i Efran Hen	46

TEATR BEZ GRANIC

Edukacja poprzez teatr – z udziałem aktorów głuchych, niewidomych i głuchoniewidomych

Teatr bez granic to wyjątkowa międzynarodowa inicjatywa mająca na celu edukację widzów poprzez spektakle teatralne z udziałem aktorów głuchych, niewidomych i głuchoniewidomych.

Stosując oryginalne metody opracowane przez izraelski "Na Laga'at Theater", projekt ma również na celu zapewnienie osobom głuchym, niewidomym i głuchoniewidomym bezprecedensowej możliwości prowadzenia aktywnego życia społecznego i włączenia się w sztukę performatywną.

UZASADNIENIE

Osoby głuche, niewidome i głuchoniewidome są często pozbawione możliwości samorealizacji z powodu piętna społecznego i ograniczeń fizycznych. Zapraszając ich do występów na scenie i uczestnictwa w działaniach artystycznych i kulturalnych, Teatr Na Laga'at zasadniczo zmienia ich życie i nadaje mu nowe znaczenie.

W miarę jak stają się coraz bardziej aktywni, zarówno społecznie, jak i zawodowo, ci wyjątkowi ludzie wnoszą również znaczący wkład do społeczności, w których żyją.

PARTNERZY

Kilka organizacji pozarządowych z różnych krajów związanych z teatrem połączyło siły pod szyldem Teatru bez Granic. Należą do nich: koordynator „Instytut Tolerancji” z Polski; „Na Laga'at Theater” z Izraela; szwedzki „Riksteatern Crea” (dawniej „Tyst Teater”); eksperymentalny niemiecki „LOKSTOFF! Theatre in Public Space”; zespół teatru tańca „ECHODRAMA Cultural Group” z Grecji; łódzki „Poleski Ośrodek Sztuki” (obecnie, jako Centrum Sztuki, część Miejskiej Strefy Kultury).

CEL

Teatr bez Granic ma na celu przeszkolenie edukatorów z organizacji partnerskich w zakresie metod Na Laga'atu – poprzez serię warsztatów prowadzonych zarówno w Tel Awiwie, jak i w Łodzi przez moderatorów Na Laga'at oraz osoby głuche i/lub niewidome z obu miast. Opanowując te przełomowe techniki, uczestnicy przywieżą tę wiedzę do domów i wdrożą w swoich krajach i społecznościach. Uczestniczący w projekcie edukatorzy ze Szwecji, Grecji i Niemiec zaprezentują również swoje własne podejścia, wzbogacając w ten sposób metodologię izraelskiego teatru o takie elementy jak taniec, spektakle uliczne i teatr języka migowego.

RIKSTEATERN CREA, SZWECJA

Riksteatern Crea to teatr wystawiający w szwedzkim języku migowym. Został założony w 1970 roku pod nazwą Tyst Teater, a od 1977 roku jest częścią Riksteatern (szwedzkiego „Narodowego Teatru Objazdowego”).

Znakomite produkcje Riksteatern Crea, wystawiane zarówno w kraju, jak i za granicą, są pisane i wykonywane przez artystów, którzy są głusi lub należą do społeczności posługującej się językiem migowym.

Riksteatern Crea przekracza granice teatru, jaki znamy, rzucając wyzwanie naszemu rozumieniu tego, czym są sztuki performatywne. Jego repertuar, składający się zarówno z nowo napisanych, jak i klasycznych sztuk, ma na celu wpływanie na widzów oraz inspirowanie i poruszanie ich we wspólnej przestrzeni, refleksji i inspiracji.

Docelowo Teatr stara się zmieniać oczekiwania i kwestionować powszechne normy społeczne pod hasłem: „Dzisiaj kształtujemy kulturę i sztuki performatywne jutra”.

DZIŚ KSZTAŁTUJEMY KULTURĘ | SZTUKI PERFORMATYWNE JUTRA

LOKSTOFF!, NIEMCY

LOKSTOFF! to zaangażowana społecznie, eksperymentalna grupa teatralna z siedzibą w Stuttgarcie w Niemczech. Występując w sferze publicznej, LOKSTOFF! stara się rzucić światło na wyzwania współczesnego społeczeństwa miejskiego, takie jak rosnąca alienacja między mieszkańcami miasta.

W swoim dążeniu do ochrony areny publicznej grupa zaprasza ludzi do refleksji nad wyzwaniami politycznymi, kulturowymi i urbanistycznymi.

LOKSTOFF! występuje w miejscach publicznych w całym mieście, wierząc, że architektura i infrastruktura łączą ludzi i stanowią dużą część codziennego życia miejskiego.

Aktorzy wykorzystują każdą lokalizację w jej obecnym kształcie, bez dodatkowych dekoracji czy oświetlenia – dzięki temu rzeczywistość i fikcja przeplatają się, a na spektakl bezpośredni wpływ ma zarówno miejsce, jak i obecność widzów. Jednocześnie w trakcie spektaklu zmienia się postrzeganie przez widzów samego miejsca. Ponadto fakt, że spektakle odbywają się w nietypowych miejscach publicznych sprawia, że teatr staje się bardziej dostępny dla publiczności, zwłaszcza dla młodych ludzi, którzy nieczęsto chodzą do „zwykłego” teatru.

ZAPRASZAMY DO REFLEKSJI NAD WYZWANIAM I POLITYCZNYMI, KULTUROWYMI I URBANISTYCZNYMI

ECHODRAMA CULTURAL GROUP, GRECJA

ECHODRAMA Cultural Group to założony w 2006 roku zespół taneczny i zespół teatru tańca o charakterze non-profit z siedzibą w Atenach, w Grecji. ECHODRAMA wykorzystuje sztuki performatywne do osiągnięcia wielu celów:

- Promowanie integracji kulturowej młodych uczniów w szkołach – niektórzy z nich to imigranci, którzy nie znają języka greckiego – poprzez spektakle inspirowane dziedzictwem kulturowym Grecji, takie jak oparte na tańcu dramaty dotyczące greckiej historii, literatury i filozofii;
- Zapewnienie nauczycielom sztuk wykonawczych edukacji kulturowej w zakresie problematyki integracji uchodźców, w szczególności potrzeby zaznajomienia imigrantów z kulturą kraju przyjmującego;
- Promowanie kultury greckiej zarówno na poziomie krajowym, jak i międzynarodowym, poprzez produkcje tańca współczesnego i teatru tańca w połączeniu z innymi formami sztuk performatywnych, takich jak muzyka i sztuka cyfrowa;
- Rozwijanie umiejętności nauczycieli tańca, tancerzy i choreografów w sferze tańca współczesnego i teatru tańca;
- Organizowanie seminariów i warsztatów z zakresu tańca współczesnego i teatru tańca.

Grupa Kulturowa ECHODRAMA współpracuje z uznanymi tancerzami, choreografami i nauczycielami tańca z Grecji i innych krajów na dwóch uzupełniających się płaszczyznach: tworząc unikalne produkcje teatru tańca, które przekazują przesłanie społeczne, oraz organizując seminaria na tematy społeczne dla tancerzy, choreografów i innych artystów teatru tańca, z naciskiem na edukację kulturalną.

Echodrama
Cultural Group

TEATR TAŃCA Z NACISKIEM NA EDUKACJĘ KULTURALNĄ

INSTYTUT TOLERANCJI, POLSKA

Instytut Tolerancji to organizacja pozarządowa założona w 2001 roku z siedzibą w mieście Łódź, zajmująca się promowaniem wartości tolerancji i szacunku dla innych, a także edukacją zarówno dzieci, jak i dorosłych w kierunku postaw tolerancyjnych.

W tym celu Instytut inicjuje projekty edukacyjne, debaty, konkursy i spotkania przybliżające uczestnikom różne kraje, grupy etniczne i wyznania religijne, które odegrały ważną rolę w rozwoju Łodzi i okolic. Instytut prowadzi wiele projektów dotyczących życia i tradycji Żydów i Romów w Europie, w Polsce, a zwłaszcza w Łodzi. Główny nacisk położony jest na historię łódzkiego getta i jego obozu romskiego w czasie II wojny światowej.

Projekty w ciągu ostatnich dwóch dekad obejmowały: Żydowskie Tradycje Edukacyjne w Europie, Kolory deportacji, Żydzi berlińscy – Księga Pamiątkowa, Dzieci z łódzkiego Getta (koncert, spektakl i film), Post41 – rekonstrukcja życia austriackich Żydów na podstawie pocztówek skonfiskowanych z łódzkiego getta, a także badanie losów austriackich Romów deportowanych do obozu Romów wewnątrz łódzkiego getta. Niektóre projekty, jak Wieczne Echa – Ucz się i ucz o Holokauście, oparte były na nagranych wywiadach z ocalałymi z Holokaustu.

Inne projekty Instytutu to: Co nas łączy, co nas dzieli (Judaizm, Chrześcijaństwo, Islam); Uwaga Fanatyzm! (Test wskaźnika fanatyzmu); Prawa człowieka w Europie; LUTA – Learn-Understand-Trust-Act (Ustawy dotyczące uchodźców w krajach uczestniczących w projekcie).

PROMOWANIE WARTOŚCI TOLERANCJI I SZACUNKU DLA INNYCH

OŚRODEK SZTUKI | MIEJSKA STREFA KULTURY W ŁODZI, POLSKA

Ośrodek Sztuki Miejskiej Strefy Kultury w Łodzi, dawniej Poleski Ośrodek Sztuki, to instytucja prowadząca interdyscyplinarne działania skierowane głównie do dorosłego odbiorcy.

Głównymi zadaniami Ośrodka jest rozpoznawanie i rozwijanie zainteresowań edukacyjno-kulturalnych, kształtowanie modeli i potrzeb aktywnego uczestnictwa w kulturze oraz działań integrujących społeczność lokalną poprzez warsztaty, kluby hobbystyczne, kursy itp.

Od 30 lat pracujemy w obecnym miejscu organizując wystawy (m.in. Międzynarodowy Plener Form z Wikliny i Land Artu), koncerty, pokazy filmowe, wydarzenia teatralne i literackie.

Ośrodek sztuki ma wszechstronne doświadczenie w zakresie działań na rzecz osób zagrożonych wykluczeniem. Od 1995 roku organizujemy Międzynarodowe Biennale Spotkania Teatralne „Terapia i Teatr”. Od pierwszej edycji poświęcone są one pracy teatralnej osób niepełnosprawnych, popularyzacji idei terapii, edukacji i integracji poprzez teatr, aktorstwu osób niepełnosprawnych, wreszcie dyskusji na temat poczucia wspólnoty w teatrze, a także potrzeb i szans uczestnictwa osób wykluczonych z dzisiejszej kultury.

Nigdy nie zakładaliśmy, że festiwal będzie miał formę konkursu, stąd na scenie można zobaczyć profesjonalne, teatralne grupy występujące obok amatorskich, niepełnosprawnych artystów, zarówno dzieci jak i dorosłych oraz zespoły integracyjne.

OŚRODEK SZTUKI MA WSZECHSTRONNE DOŚWIADCZENIE W ZAKRESIE DZIAŁAŃ
NA RZECZ OSÓB ZAGROŻONYCH WYKLUCZENIEM.

O CENTRUM NA LAGA'AT

Centrum Na Laga'at (po hebrajsku „Proszę dotknąć”) jest tętniącym życiem, jedynym w swoim rodzaju centrum kulturalnym i wiodącym, przełomowym modelem integracji osób niepełnosprawnych w społeczeństwie izraelskim.

Od momentu powstania w 2007 roku w Centrum działają: Na Laga'at Theater – jedyny na świecie teatr, którego aktorami są osoby głuche, niewidome i głuchoniewidome; BlackOut Restaurant – jedyna w Izraelu restauracja, oferująca pełne posiłki w zupełnej ciemności, obsługiwane przez kelnerów niewidomych lub niedowidzących; Kapish Events – tu goście komunikują się w języku migowym z kelnerami, którzy są głusi lub niedoслyszający; Workshop Center – oferujący szereg warsztatów w ciemności lub pełnym świetle, prowadzonych przez głuchych, niewidomych i głuchoniewidomych instruktorów oraz School of Performing Arts – szkoła dramatyczna dla głuchych i niewidomych.

Centrum Na Laga'at jest organizacją non-profit, przeznaczającą wszystkie swoje zasoby na utrzymanie wyjątkowości centrum kulturalnego, wzmocnienie jego społecznego przesłania oraz słuzenie jako wiodące miejsce zatrudnienia dla osób głuchych, niewidomych i głuchoniewidomych. Od początku istnienia Centrum przyjęło ponad milion gości.

Dzięki swojej unikatowej działalności Centrum zdobyło szereg prestiżowych nagród kulturalnych i społecznych, w tym Genesis Prize, dzięki uprzejmości skrzypka Itzhaka Perlmana, oraz nagrodę za generowanie wpływu społecznego od globalnego ruchu Fair Saturday Movement.

PRZEŁOMOWY MODEL WŁĄCZENIA DO SPOŁECZEŃSTWA
OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH

TEATR

Teatr Na Laga'at został założony w 2002 roku przez Adinę Tal i Erana Gura, aby pomóc w integracji osób głuchych, niewidomych i głuchoniewidomych z głównym nurtem społeczeństwa, wykorzystując kulturę jako platformę do promowania ich praw, talentów i aspiracji. Ta koncepcja definiuje wyjątkowość Na Laga'at Theater – pierwszego i jedynego teatru na świecie, który włącza głuchych, niewidomych i głuchoniewidomych aktorów do sceny kulturalnej.

W 2007 roku Teatr Na Laga'at wystawił oryginalną produkcję "Not by Bread Alone" z udziałem 11 niewidomych aktorów. Spektakl, wysoko oceniony przez krytyków i przyjęty entuzjastycznie przez publiczność w całym Izraelu oraz w największych teatrach na świecie, można nadal oglądać w teatrze Na Laga'at w Tel Awiwie.

Z biegiem lat teatr poszerzył swój repertuar o nowe, oryginalne produkcje, w których obok aktorów widzących występują aktorzy głuchoniewidomi, głusi i niewidomi. Wśród nich: spektakl dla dzieci „Książę Kogutów”, oparty na opowiadaniu rabina Nachmana z Breslow, „Lunapark”, „Przez Duszę”, „Powiedz Pomarańcza”, „Edgar” i „Dzieci mniejszego Boga”.

Nawet dziś, ponad dekadę po rozpoczęciu działalności, Na Laga'at pozostaje jedynym tego typu teatrem na świecie. Ludzie z całego świata przyjeżdżają do tego teatru, aby poczuć smak prawdziwie odmiennego doświadczenia kulturowego, a międzynarodowi profesjonaliści czerpią inspirację i starają się dowiedzieć więcej o tym wyjątkowym modelu społeczno-kulturowym.

Nie samym chlebem żyje człowiek

Scenariusz i reżyseria: Adina Tal

Publiczność w Tel Awiwie, Londynie, Seulu i Nowym Jorku gorąco oklaskiwała pierwszy na świecie zespół złożony z jedenastu głuchoniewidomych aktorów i aktorek, którzy zabierają widzów w podróż po swoich wewnętrznych światach, w sferze ciemności, ciszy i... chleba. Wokół osi czasu ugniatania, wyrastania i pieczenia ciasta na scenie dochodzi do spotkania między aktorami i widzami.

Aktorzy prowadzą widzów do magicznych chwil, pomiędzy fantazją a rzeczywistością, odtwarzając wspomnienia, spełniając zapomniane marzenia i zabierając nas wszystkich z powrotem do rzeczy najbardziej podstawowych ze wszystkich – chleba i tęsknoty za domem. „Bo nie samym chlebem żyje człowiek” – mówią, podkreślając wagę swojego spotkania z widzami i potrzebę kontaktu międzyludzkiego, który dla każdego z nas jest równie niezbędny jak chleb.

Rzut oka na to, co dzieje się na scenie: Podczas spektaklu publiczność słyszy rytmiczne bicie w bębny. Wskazuje to aktorom, którzy nawet z daleka wyczuwają wibracje wytwarzane przez bębny, zmianę scen. Każdemu aktorowi towarzyszy tłumacz w czerni, który udziela głosu aktorowi w języku migowym lub tłumaczy na język migowy teksty wypowiedane przez aktora.

Reżyseria i produkcja sceniczna: Adina Tal | Scenografia: Eithan Ronel | Scenografia: Meir Ben-Hakon, Alon Levi | Kostiumy: Dafna Grossman | Rekwizyty: Liron Koren | Reżyseria światła: Ori Robinstien | Muzyka: Amnon Baaham | Słowa, muzyka i śpiew utworu "Dancing Closely": Zvi Tal

Dzieci mniejszego Boga

Autor: Mark Medoff | Reżyseria: Noam Shmuel

Spektakl Marka Medoffa, zdobywcy nagrody Tony (1980), został wyreżyserowany przez Noama Shmuela z udziałem zarówno niesłyszących, jak i słyszących aktorów i aktorek. Sarah Norman, która pracuje jako sprzątaczką w szkole dla głuchych, odmawia używania głosu, uparcie porozumiewając się wyłącznie w języku migowym. Jest to wielkie wyzwanie dla Jamesa, młodego i ambitnego nauczyciela i logopedy w tej szkole. Wyzwanie to prowadzi do zaskakującej i pozornie niemożliwej historii miłosnej, w którą wplecione są historie innych bohaterów, zarówno głuchych, jak i słyszących.

Spektakl stawia przed widzami złożone pytania o emocje i komunikację, które są częścią naszej codziennej rzeczywistości: Jaki jest związek między komunikacją, miłością, językiem, wspólnotą, mężczyznami, kobietami, związkami, rodzicielstwem i przyjaźnią, a naszą własną, indywidualną tożsamością?

Tłumaczenie: Ido Riklin | Reżyseria: Noam Shmuel Scenografia: Natasza Tuchman Polyak | Kostiumy: Aviah Bash | Muzyka: Eyal Wise | Choreografia: Mor Leedor | Reżyseria światła: Ziv Voloshin | Asystent reżysera: Noa Yanai

Głucha rozmowa

Reżyseria: Nadav Nir and Nurit Shalom | Występują aktorzy niesłyszący

Po raz pierwszy w Izraelu – przezabawny, całkowicie niepoprawny politycznie spektakl komediowy, który nie wstydzi się przedstawiać osobistych doświadczeń osób głuchych ze światem słyszących oraz stygmatów głuchych na słyszących i odwrotnie. Sześciu głuchych i słyszących aktorów przełożyło swoje doświadczenia i spotkania ze słyszącymi na krótkie przezabawne scenki na scenie...

Aktorzy – twórcy:

Noam Hinden, Lia Belilty, Ariel Bendayan, Shoval Ben Zeev, Shuki Yehoshua Assouline, Chana Itach, Nurit Shalom

To mógłby być człowiek stojący na śniegu

Scenariusz i reżyseria: Emanuella Amichai

Oryginalny spektakl łączący ruch, wideo i przedstawienie, składający się z pięciu osobistych prac inspirowanych przez uczestniczących w nim aktorów, wyrażających ich wielorakie tożsamości.

Aktorzy – twórcy:

Tayyeb Badwe – obecnie studiuje na kierunku pedagogiki w zakresie edukacji specjalnej. Tayeb i jego brat bliźniak są głusi od urodzenia. Dorastając w Kfar Kassem, występował na scenie w różnych przedstawieniach.

Jarosław Bernacki – dorastał w Kaliningradzie w Rosji, obecnie mieszka w Tel Awiwie. Uczęszczał do szkoły dla dzieci niesłyszących. Uwielbia tańczyć, występować, a także filmować i montować filmy.

Ariella Toholov – niedowidząca od urodzenia, obecnie prawie całkowicie niewidoma. Prowadzi samodzielne życie, w którym pomaga jej pies Alex. W ostatnich latach odkryła w sobie pasję do sztuk scenicznych, którą stara się realizować każdego dnia.

Sol Gabriel-Tal – niedowidzący z powodu choroby oczu, która postępuje od 2016 roku. Mieszka w Tel Avivie i spełnia swoją miłość do sztuk performatywnych w Na Laga'at.

Mordy Weis – głuchoniewidomy, ponad dziesięć lat temu przyjechał z USA. Od kilku lat aktor w teatrze Na Laga'at, występuje w spektaklu "Edgar".

Scenografia i kostiumy: Dina Konson | Muzyka: Alon Peretz | Wideo: Yaara Nirel |
Reżyseria światła: Lior Hoffman | Asystent reżysera: Shira Sofer

Powiedz Pomarańcza

Scenariusz i reżyseria: Sarah Sibony

Pokaz otwierający Theatronetto 2015 | Brave Festival, Wrocław, Polska, 2016. Podróż do świata Bat Shevy Malki Bar-Natan, głuchoniewidomej aktorki z podwójną niepełnosprawnością sensoryczną.

Inspirująca historia jednej kobiety i jej wielu wyzwań, podana teatralnym językiem, wyrażająca tęsknotę za kontaktami międzyludzkimi i kontaktem aktorki z publicznością. Na scenie wplata wspomnienia, wydarzenia z dzieciństwa i momenty, w których nastolatka, kobieta czy młoda matka załamuje się. Stojąca obok tłumaczka mówi za Bat Shewę, która przekazuje swoje słowa za pomocą dotyku. Kontakt na scenie tworzy relację, która jest wspaniale zgrana zarówno w ciszy, jak i w głosie.

Bat Sheva porusza się w świecie mistycznych wyobrażeń, między światłem a cieniem, tworząc na scenie pomysłowe światy i wykorzystując humor do przegania strachu i ciemności. Wyjątkowa, ekspresyjna całość staje się poruszająca, poetycka i porywająca, gdy aktorka łagodnie przechodzi od rzeczywistości do fantazji i od tego, co osobiste do tego, co uniwersalne.

Reżyseria: Sarah Sibony | Tłumaczenie: Gili Beit Halahmi |
Aviva Ger | Asystent tłumacza: Tikva Wasab Ger
Kostiumy i scenografia: Ofra Mazawa
Muzyka: Alon Peretz | Reżyseria światła: Shahar Verkazon
Fotograf: Hofit Rauchberge

Strażnik bloku 11

Stworzony przez Hezi Eliyahu, niewidomego aktora | Reżyseria: Mazor Tal

Zainspirowany książką Amira Haskela "Strażnik bloku 11".

Monodram oparty na prawdziwej historii Jakuba Kozalczyka, ocalałego z Holokaustu, który pełnił funkcję kapo bloku 11 w obozie koncentracyjnym Auschwitz.

Spektakl opisuje z pierwszej ręki, jak Jakub radził sobie z niemożliwymi sytuacjami, które go spotykały; pokazuje ważne okresy jego życia, począwszy od polskiego miasteczka Krynki, poprzez straszne przeżycia w czasie drugiej wojny światowej, aż po leczenie, które otrzymał po wyemigrowaniu do Izraela.

Emocjonalna, chwytająca za serce sztuka o uprzedzeniach, ludzkiej skłonności do kategoryzowania i osądzania, sile instynktu przetrwania i silnej woli życia.

Edytacja tekstu i gra aktorska: Hezi Eliyahu

BLACKOUT

BlackOut to jedyna ciemna restauracja w Izraelu i jedna z 14 na całym świecie. Pozbawiając się zmysłu wzroku na czas posiłku, goście od razu czują, jak w całkowitej ciemności wyostwiają się ich pozostałe zmysły.

Goszczeni, prowadzeni i obsługiwani przez zespół niewidomych i niedowidzących kelnerów, cieszą się bogatym menu inspirujących dań dla smakoszy oraz wybornymi winami – dla pełnego treści, niezapomnianego doświadczenia!

CENTRUM WARSZTATOWE

Nasze Centrum Warsztatowe powstało w oparciu o przekonanie, że prawdziwy dialog pomiędzy osobami niepełnosprawnymi i pełnosprawnymi, prowadzący do prawdziwego poznania i integracji, można osiągnąć jedynie poprzez rzeczywiste spotkania i bezpośredni kontakt.

Dlatego też wszystkie warsztaty, dostosowane do różnych grup odbiorców, symulują różne sposoby funkcjonowania osób głuchych i niewidomych pod okiem naszych profesjonalnych instruktorów Głuchych, niewidomych i głuchoniewidomych. Dla uczestników jest to niepowtarzalna okazja, aby naprawdę wejść w świat osób Głuchych i niewidomych, wczuć się w ich sytuację i nauczyć się poprzez doświadczenie, jak radzić sobie z ich licznymi codziennymi wyzwaniami.

Szcześliwy na zawsze Usher

Inspirujący warsztat doświadczalny prowadzony przez Chenę Kroter, która urodziła się głucha. W wieku 21 lat życie Chen całkowicie się zmieniło, kiedy zdiagnozowano u niej zespół Ushera i powiedziano, że w końcu straci także wzrok. Warsztat zapoznaje widzów zarówno z zespołem Ushera, jak i z życiem Chen: codzienne wyzwania, marzenia i aspiracje, trudy i triumfy życia z tym zespołem. Uczestnicy są również zaproszeni do korzystania z unikalnych urządzeń, które pozwalają im postawić się w sytuacji osób z zespołem Ushera.

Wykorzystanie zmysłów

Jak niewidomy aktor odnajduje swoje miejsce na scenie? Skąd wie, że nadeszła jego kolej, by wejść na scenę? I jak ci aktorzy mogą się ze sobą porozumieć na scenie i podczas prób? Mordy Weiss (głuchoniewidomy aktor) i Mohamed Shaqur (aktor niewidomy), którzy występują razem w spektaklu Edgar, podczas wyjątkowych warsztatów aktorskich ujawniają, w jaki sposób przeszkody związane z niepełnosprawnością sensoryczną są pokonywane i przewyżczane w twórczym procesie teatralnym i jak niepełnosprawność i kreatywność wzajemnie się wspierają, służąc jako źródło siły i wyjątkowości. Ponadto, dwójka aktorów zdradza niektóre z sekretów teatru i komunikacji w Centrum Na Laga'at, jedynym tego typu na świecie.

Warsztaty języka migowego

Język migowy otwiera okno do fascynującej kultury osób niesłyszących. Warsztaty, prowadzone przez dwóch niesłyszących lub słyszących moderatorów Na Laga'at, w kreatywny i zabawny sposób uczą uczestników podstawowych znaków z izraelskiego języka migowego. Każda sesja jest dostosowana do grupy docelowej, zawierając słowa i zdania z konkretnych światów uczestników.

Spotkanie z głuchoniewidomym aktorem

Wgląd w życie za kulisami Jurija Oshorowa, głuchoniewidomego aktora z zespołu Na Laga'at. Przy udziale tłumacza dźwiękowego języka migowego, publiczność jest świadkiem poruszającego dyskursu: o sensie życia na scenie bez możliwości widzenia i słyszenia; o wyborze pokonania wszelkich ograniczeń i usunięcia wszelkich barier komunikacyjnych oraz o społecznej sile sztuki. Niepokojące spotkanie, które pozwala docenić to, co zwykle uważamy za oczywiste.

Dźwięk i muzyka w ciemności

W tej podróży, której celem jest ponowne poznanie zmysłu słuchu, uczestnicy odkrywają świat dźwięków, szumu tła, rytmu, instrumentów muzycznych, miksów i melodii, odkrywając na nowo zarówno zmysł słuchu, jak i sam akt słuchania. Warsztat obejmuje różne doświadczenia ekspresji muzycznej w całkowitej ciemności, budząc nowy świat percepcji i odczuwania poprzez dźwięk. Prowadzi je niewidomy moderator wraz z niewidomymi lub niedowidzącymi instruktorami z kadry Centrum, których inspirujące historie życia przeplatają się z muzyką.

Rzeźbienie w glinie w ciemności

Warsztaty odbywają się w całkowitej ciemności odcinając uczestników od odwracających uwagę bodźców wizualnych, które zawsze ich otaczają. Symulując stan ślepoty, umożliwiają unikatowe zapoznanie się ze zmysłem dotyku, w emocjonalnej podróży i tworzenia w warunkach niepewności. Uczestnicy formują rzeźby w miękkiej glinie, wybierając ich tematy z ogromnego zestawu możliwości dostosowanych do potrzeb i światów ćwiczącej grupy, wzdłuż trzech osi: osobistej – grupowej – zawodowej.

Degustacja win i serów w ciemności

Tajemnice wina i sera są ujawniane w tym szczególnym, zabawnym i dostarczającym nowych doświadczeń warsztacie: „Smakowanie po ciemku” szeregu lokalnych win i butlikowych serów, w całkowitej ciemności, która wyostreza zmysły smaku i zapachu.

Warsztaty prowadzone są przez profesjonalnego sommeliera wraz z niewidomymi lub niedowidzącymi instruktorami z kadry Centrum, których inspirujące historie życiowe dodają jeszcze więcej smaku całemu doświadczeniu.

Degustacja czekolady w ciemności

Praliny z egzotycznymi nadzieniami, gładkie trufle, czekolady o zmrożonej konsystencji i inne słodkie niespodzianki czekają na Ciebie na specjalnym doświadczalnym warsztacie w ciemności. Warsztaty prowadzi profesjonalny czekoladnik wraz z niewidomymi lub niedowidzącymi instruktorami z Centrum. W przerwach między smakowitymi kąskami uczestnicy poznają wspaniały świat czekolady i specjalne techniki jej przygotowania.

Spotykając się z instruktorami, uczestnicy poznają świat osób niewidomych i niedowidzących, a także dowiadują się, jak siła ducha pozwala radzić sobie z wieloma wyzwaniami życia codziennego

Kurs izraelskiego języka migowego

To doświadczenie edukacyjne pokazuje uczestnikom, jak komunikować się w języku wizualnym, otwierając drzwi do świata osób niesłyszących. Nasz zespół głuchych instruktorów w kreatywny sposób poprowadzi uczestników przez podstawy izraelskiego języka migowego.

Warsztaty języka migowego są idealnym wyborem zarówno dla grup, jak i osób indywidualnych.

Poza zasięgiem wzroku: Gaston Droger, stand-up w ciemności

Komiczne, dzikie i nieskrępowane show w całkowitej ciemności!

Czy jest coś śmieszniejszego niż prawda? Czy jest śmiech tam, gdzie jest ból?

Gaston Droger bierze na warsztat historię swojego życia i zamienia ją w dzikie i niepojęte komiczne show, które opowiada o ślepcie, życiu małżeńskim, ojcostwie i jego argentyńskiej tożsamości.

Pokazowi towarzyszą przekąski serwowane w całkowitych ciemnościach z pomocą niewidomych i niedowidzących przewodników.

W ciemności wyostrzają się zmysły smaku, węchu i słuchu, a także poczucie humoru, a widzowie są zaproszeni do poznania świata osób niewidomych.

Degustacja piwa w ciemności

We współpracy z Mano Vino. Kto nie kocha piwa? Każdy ma swoje ulubione. To, które ma znany, schłodzony i przyjemny smak. Ale pytanie brzmi – ile wiesz o piwie?

W naszych warsztatach otworzy się przed Państwem cały świat. Poznać różne procesy produkcyjne, czynniki geograficzne i kulturowe oraz ich wpływ na smak, kolor i tonację różnych piw. Usłyszycie również o pochodzeniu różnych nazw piw, które wszyscy znamy, obalimy nawet kilka mitów o piwach!

Podczas warsztatów doświadczysz degustacji w ciemności różnych lokalnych piw oraz piw z całego świata. Każda degustacja przeniesie Cię w inne światy granic smaku i zmysłów.

Degustacja połączona jest z przekąskami (takimi, które dobrze komponują się z piwem) i odbywa się w całkowitej ciemności, która pozwala na wyostrenie zmysłów smaku i węchu.

Warsztaty są profesjonalnie prowadzone przez piwnego eksperta i degustatora, a towarzyszą mu niewidomi i niedowidzący przewodnicy, którzy podzielą się z Wami swoimi inspirującymi historiami życia.

KAPISH EVENT CENTER

Założone w 2007 roku Kapish Event Center organizuje szeroką gamę niestandardowych wydarzeń butikowych – takich jak konferencje, spotkania rodzinne, premiery produktów, seminaria, wesela itp. – zarówno dla klientów prywatnych, jak i korporacyjnych.

W trakcie chłonięcia wyjątkowej atmosfery tego miejsca, uczestnicy są zachęceni do nawiązania kontaktu z niesłyszącymi i słyszącymi kelnerami i odkrycia, jak łatwa może być komunikacja bez słów.

W Kapish każde wydarzenie wyciąga gości ze znanego im otoczenia w dokładnie zapamiętaną podróż! Kompleks Kapish Event został odnowiony w 2016 roku, dzięki czemu stał się dostępny dla wszystkich gości i znacznie poszerzył swoją grupę docelową.

PROGRAM EDUKACYJNY

Programy edukacyjne Na Laga'at rozszerzają swój zasięg, mając na celu zapoznanie z nim coraz większej liczby dzieci, nastolatków i dorosłych. Coraz więcej widzów jest zapraszanych do oglądania spektakli, doświadczania warsztatów i cieszenia się z unikalnych spotkań. Pokazy i warsztaty oferowane wcześniej tylko w Centrum Na Laga'at w Porcie Jaffa są obecnie prezentowane publicznie, ze szczególnym uwzględnieniem systemu edukacji. Podróżując do szkół i przedszkoli, przynoszą dostosowane do wieku programy zarówno dzieciom, jak i edukatorom.

W Na Laga'at przykładamy wielką wagę do dostarczania tych treści młodym uczniom klas 1–12. Wierzymy, że nasze programy znacząco przyczyniają się do rozwoju i wzmacniania kluczowego dialogu pomiędzy różnymi społecznościami, pokonując różnice kulturowe i społeczne. Dzięki tym zajęciom uczestnicy poznają się z ludźmi, którzy różnią się od nich, ucząc się ich akceptować i dostrzegać ich mocne strony, a nie słabości – a wszystko to w sposób ekscytujący, poprzez własne doświadczenie.

JĘZYK PISANIA NA DŁONI

W tej metodzie litery są zapisywane na dłoni osoby niewidomej, dzięki czemu może ona „czytać” to, co jest zapisane na dłoni. Chociaż nauka druku na dłoni wymaga bardzo krótkiego treningu, nie jest tak szybka i jest mniej popularna niż inne metody migania ze względu na ograniczoną szybkość przekazywania informacji.

JĘZYK MIGOWY NA DŁONI

Litery umieszcza się na knykciach i paznokciach.

Nie ma form końcowych (sofiot).

Tak – dwa stuknięcia w grzbiet dłoni.

Nie – klepnięcie w przód.

Śmiech – łaskotanie palcami.

Oklaski – klaskanie grzbietem dłoni.

Prośba o powtórzenie – klikanie jednym palcem po grzbiecie dłoni.

*Zaprojektowane z miłością przez Hilę Nahari-Asraf.

WIZYTA W CENTRUM NA LAGA'AT, KWIECIEŃ 2022 R.

Warsztaty prowadzone przez uczestników

VISUAL STORYTELLING

Amina Ouahid | Wykonawczyni w Riksteatern Crea, Szwecja

Amina Ouahid z Riksteatern Crea pokazała uczestnikom, jak pracować z wizualną improwizacją poprzez ruch i ekspresję ciała. Uczestnicy byli zachęceni do bycia odważnymi i do stawiania sobie wyzwań w zakresie myślenia obrazowego i prezentacji. Uczestnicy spróbowali stworzyć sztukę wizualną opartą na różnych sytuacjach, otrzymując wsparcie od Aminy, starając się sprawić, by była ona jeszcze bardziej przejrzysta i wizualna. Wyzwanie polega na tym, że każdy człowiek ma inne wyobrażenie o tym, jak rzeczy wyglądają.

Cel:

Ćwiczenie myślenia obrazowego do pracy z improwizacją wizualną poprzez ruch i ekspresję ciała.

Wytyczne:

- Osoby głuche to nie tylko osoby z niepełnosprawnością – to mniejszość językowa z własnym językiem i kulturą.
- Osoby niesłyszące muszą mieć możliwość rozwijania, odkrywania i wykonywania swojej sztuki za pomocą języka migowego.
- Ważne jest również zapewnienie dobrego dostępu, np. profesjonalnych tłumaczy, aby stworzyć więź między społecznością głuchych a resztą społeczeństwa.

TEATR NA WARUNKACH GŁUCHYCH

Mindy Drapsa | Dyrektor Artystyczny Riksteatern Crea, Szwecja

Mindy Drapsa z Riksteatern Crea opowiedziała o tym, o czym trzeba pomyśleć, aby móc tworzyć sztukę w języku migowym. Osoby niesłyszące to nie tylko osoby niepełnosprawne – to także mniejszość językowa z własnym językiem i kulturą. Dlatego też osoby niesłyszące muszą mieć możliwość rozwijania, odkrywania i wykonywania swojej sztuki za pomocą języka migowego. Ważne jest również zapewnienie dobrego dostępu, np. profesjonalnych tłumaczy, aby stworzyć więź między społecznością Głuchych a resztą społeczeństwa.

#WIDZĘCIĘ

Werner Kolk | Dramaturg w Lokstoff, Gemany

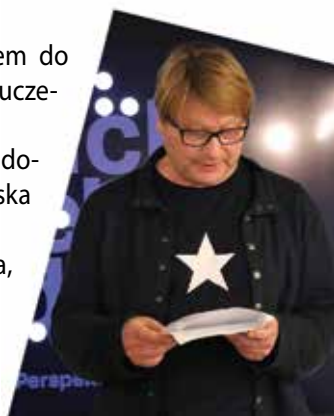
My z Lokstoff! zaprezentowaliśmy nasz projekt #ichsehedich (#Widzęcie) w środę 19 kwietnia. Oprócz naszego wykładu pokazaliśmy film dokumentujący projekt, do którego dostarczyliśmy audiodeskrypcję na żywo w języku angielskim. Nasz wykład był również tłumaczony na szwedzki i izraelski język migowy oraz na język polski. Nasz projekt, którego początki sięgają 2018 roku, ma na celu zwrócenie uwagi na sytuację osób słabowidzących i niewidomych w przestrzeni publicznej. Niewidomi i widzący młodzi ludzie pracują wspólnie nad choreograficznym spektaklem teatralnym, którego celem jest wykonanie działania flashmob w przestrzeni publicznej, tj. na Dworcu Głównym w Stuttgarcie oraz w ogrodach pałacowych. Relacjonowaliśmy przede wszystkim wspólny proces poszukiwania i prób oraz solidarną interakcję między młodymi ludźmi. Moritz, młody uczestnik projektu, przedstawił swoje doświadczenia z pierwszej ręki z przebiegu procesu pracy.

Cel:

Podzielenie się doświadczeniami zespołu związanymi z opracowaniem i przeniesieniem działania typu flashmob do przestrzeni publicznej, aby zwrócić uwagę na potrzeby osób niewidomych.

Wytyczne:

- Profesjonalizm i kompetencje zespołu są kluczem do umożliwienia stworzenia bezpiecznej przestrzeni dla uczestników.
- Empatia i zrozumienie dla różnych perspektyw i doświadczeń uczestników sprzyja tworzeniu środowiska opartego na zaufaniu.
- Gotowość do podjęcia szczerego dialogu sprawia, że wszystko jest możliwe.

WARSZTATY RUCHOWE

Daniela Pisimisi | Choreograf i performer w Grupie Kulturalnej Echodrama, Grecja

Zorganizowanie własnego warsztatu dla uczestników programu oraz aktorów Na Laga'at było doświadczeniem życia. Było to coś nowego, co chciałabym rozwijać, ponieważ czułam, że reakcje grupy były pozytywne, a wibracje niesamowite. Zorganizowałam małą choreografię na podstawie zadań improwizacyjnych, które zostały przekazane grupie. Dostosowałam technikę nauczania do grupy uczestników, czyli mówiłam po angielsku, ale wszystko co mówiłam było tłumaczone na hebrajski, a także na język migowy. Zamiast pokazywać ruchy, dotykałam niewidomych uczestników i pokazywałam im ruch, który chciałam opisać. Rezultaty były niezwykle i w ciągu zaledwie 1,5 godziny stworzyliśmy małe, ale bardzo wyjątkowe dzieło.

Cel:

Stworzyć zajęcia, na których wszyscy razem mogliby się skupić na swoim ciele i wszystkich możliwościach ruchu, jakie ono oferuje, pomimo różnych doświadczeń i umiejętności uczestników.

Wskazówka:

- Ruch zbiorowy może być wykorzystany jako podstawa do wspólnych doświadczeń i pracy.
- Dzielenie się indywidualnymi ruchami, pomysłami i doświadczeniami może być wykorzystane do wspólnego tworzenia przez grupę czegoś nowego.
- Potrafisz radzić sobie z nowymi rzeczami w sposób zabawowy, np. z grami angażującymi język migowy.

BEZSENNOŚĆ JUTKI –

TEATR, KTÓRY POZWALA ZAPAMIĘTAĆ

Hanna Jastrzębska Gzella | Edukatorka Dramy dla Tolerancji i Dialogu
w Instytucie Tolerancji, Polska

Uczestnicy:

Międzynarodowa grupa animatorów z Belgii, Austrii, Niemiec, Hiszpanii, Armenii, Polski, aktorzy grup teatralnych, wykonawcy słuchowiska „Bezsenność Jutki”.

Warsztaty miały na celu:

1. Stworzenie przestrzeni dla uczestników do doświadczenia dramy wprowadzającej w temat Holokaustu na przykładzie historii losów mieszkańców Litzmanstadt Ghetto.
2. Zaprezentowanie efektów pracy dramatyczno-teatralnej z osobami z dysfunkcją wzroku w formie słuchowiska ilustrowanego zdjęciami ze spektaklu „Bezsenność Jutki”.
3. Przedstawienie reportażu ilustrującego metodę dramy podczas realizacji projektu „Bezsenność Jutki”.

Wytczne do prowadzenia zajęć dramowych:

- Daj przestrzeń na wzajemne bezpieczne poznanie się – możesz użyć rekwizytu, muzyki.
- Stwórz poczucie wspólnoty – możesz wykorzystać wspólny śpiew i ruch.
- Powiedz o zasadach swobody dramowej, działaniu w roli i przestrzeni fikcyjnej, pracy w roli w oparciu o improwizację, jasności, kiedy mówić w roli, a kiedy poza nią.
- Wprowadzenie tematu – może to być rekwizyt lub umiejętnie dramatyczne zagajenie.
- Pokaż dramową demonstrację problemu – Tworzenie rzeźb – zatrzymanych obrazów osób w roli, z którymi możemy rozmawiać za pomocą pytań pogłębiających.
- Indywidualizuj doświadczenia – Praca z przedmiotem – indywidualne improwizacje, stworzenie przez uczestników osobistej historii przedmiotu.
- Przeznacz czas na refleksję.

KOMUNIKACJA POZAZMYŚLOWA

W CENTRUM NA LAGA'AT |

Raport z badań wstępnych

Dr Gili Hammer i Efran Hen

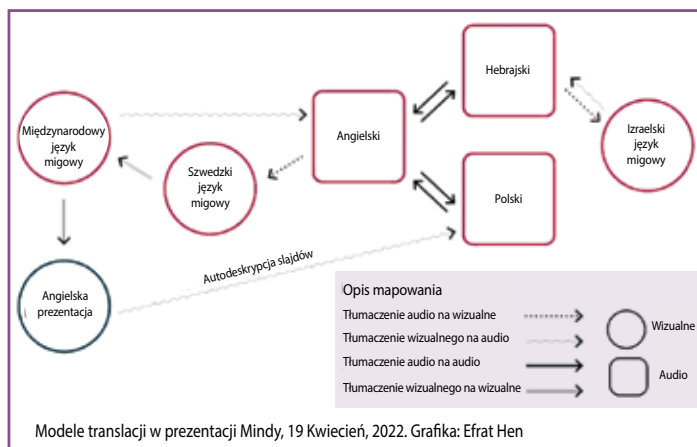
Przez cztery dni kwietnia 2022 roku członkowie „Teatru bez Granic” – artyści, reżyserzy i twórcy pełnosprawni i niepełnosprawni z Grecji, Szwecji, Niemiec i Polski – dołączyli do izraelskich aktorów i twórców pełnosprawnych i niepełnosprawnych, aby podzielić się swoimi historiami i zaprezentować swoją pracę, goszcząc w Centrum Na Laga'at.

Nasza dokumentacja tego wydarzenia jest częścią szerszych badań prowadzonych przez dr Gili Hammer z Uniwersytetu Hebrajskiego w Jerozolimie w dziedzinie sztuki i kultury niepełnosprawności, badającej projekty taneczne i teatralne w Izraelu i USA (w tym Centrum Na Laga'at), aby zapytać o sposoby, w jakie takie projekty nawigują i kwestionują różnice społeczne oraz pozwalają na nowe definicje zdolności i niepełnosprawności. Asystentka Efran Hen, która posługuje się również izraelskim językiem migowym, uczestniczyła w całym programie, a dr Hammer dołączyła na dwa dni.

Poniżej przedstawiamy wstępny raport z naszych obserwacji podczas programu „Teatr bez Granic” w Jaffie. Nasze badania terenowe obejmowały nagrania audio i wideo z zajęć, dokumentację fotograficzną

oraz nieformalne rozmowy z uczestnikami, które w przyszłości zostaną uzupełnione o formalne wywiady z uczestnikami.

Głównym i najważniejszym tematem, który wyróżnił się z naszych obserwacji, były wielorakie środki komunikacji oferowane i zachodzące wśród uczestników – obecność tego, co nazywamy „komunikacją pozazmysłową” – sposób, w jaki wspólna praca ludzi o różnych zdolnościach i sposobach komunikacji angażuje rozszerzone użycie i połączenie ze zmysłami. Ten wyjątkowy rodzaj dialogu nie tylko łączy różne kultury, języki i kraje, ale także granice zdolności i niepełnosprawności, łącząc typowo rozdzielone mechanizmy zmysłowe: wzrok, słuch, dotyk i ruch. Taki dialog jest niezwykle ważny, biorąc pod uwagę powszechną kulturową tendencję do „wymazywania” różnic społecznych w ogóle, a niepełnosprawności w szczególności, poprzez dyskurs medyczny, który stara się „leczyć” niepełnosprawność, lub poprzez to, co w socjologii znane jest jako „normalizacja” różnic społecznych. Komunikacja pozazmysłowa, która pojawiła się podczas „Teatru bez Granic”, uznała i uwzględniła szeroką różnorodność kultur, języków,

zdolności, rodzajów zmysłów i sposobów komunikacji, podkreślając istnienie bogatego spektrum ludzkich doświadczeń. To zjawisko nie może być uznane za oczywiste, biorąc pod uwagę, że kultury zazwyczaj odnoszą się do różnic społecznych poprzez dyskurs egzotyzacji i romantyzacji, który służy zaznaczeniu „inności”. W projekcie „Teatr bez granic” różnice między grupami i sposobami bycia nie zostały umieszczone w hierarchii, a dyskurs nie nazaczył konkretnej grupy jako innej.

Spośród wielu przypadków komunikacji pozazmysłowej, które miały miejsce podczas wykładów i zajęć grupowych, jeden znamieny przykład miał miejsce trzeciego dnia projektu. Wykład Mindy Drapsy, niesłyszącej szwedzkiej

dyrektorki teatru dla niesłyszących Riksteatern Crea, był wygłaszany jednocześnie za pomocą różnych języków i sposobów komunikacji.

Mindy wygłosiła przemówienie w międzynarodowym języku migowym, który jej tłumacz przetłumaczył na język angielski, który został jednocześnie przetłumaczony na język hebrajski i polski, a język hebrajski został również przetłumaczony na izraelski język migowy. Podobnie prezentacja Mindy w programie PowerPoint została udostępniona polskim niewidomym uczestnikom poprzez audiodeskrypcję w języku polskim. W ten sposób różne słuchowe i wzrokowe sposoby komunikacji były w równym stopniu oferowane w przestrzeni, a rozmieszczenie osób w sali było tak

zorganizowane, aby każdy uczestnik mógł aktywnie uczestniczyć w dyskusji zgodnie z medium sensorycznym, w którym się komunikuje, ze szczególnym uwzględnieniem rozmieszczenia tłumaczy w sali.

Inny przykład komunikacji pozazmysłowej miał miejsce podczas rozmowy w czwartym dniu „Teatru bez Granic”, kiedy to delegacja spotkała się z aktorami i reżyserami nowej sztuki „It Could Be a Man Standing in the Snow”, w której występują aktorzy niewidomi, niesłyszący oraz niewidomi i niesłyszący. Po próbie spektaklu (dostępnej dzięki audiodeskcrypcji dla osób niewidomych), członkowie obsady, reżyser i uczestnicy programu zebrali się na scenie w szerokim kręgu, aby omówić spektakl w rozmowie, w której wykorzystano izraelski język migowy, dotykowy język migowy oraz tłumaczenie symultaniczne na język hebrajski, angielski i polski.

Rozmowa koncentrowała się na licznych elementach sensorycznych spektaklu, w tym słuchowych (muzyka, bity, mowa), dotykowych (oddychanie), kinestetycznych (ruch) i wizualnych (tekst, sztuka wideo). Wykonawcy podzielili się wieloma sposobami, na jakie komunikują się ze sobą, a także wartością dodaną, jaką tworzy zespół niewidomych, głuchych i głuchoniewidomych wykonawców wraz z pełnosprawnym reżyserem, który wywodzi się ze świata tańca i ruchu. Wszyscy uczestnicy mieli możliwość podzielenia się swoimi przemyśleniami i odczuciami w rozmowie, która poszerzyła typowe wyobrażenie o ludzkiej zdolności „odczuwania”. Na przykład Gabriel,

niewidomy uczestnik spektaklu, wyjaśnił, że muzyka działa dla niego jak kolejny organ w ciele, tak integralny dla jego pracy, że jest jak partner. On i Mordy, niewidomy i niesłyszący performer, podzielili się także sposobem komunikacji, która – ponieważ Gabriel nie zna języka migowego i jest niewidomy – polega na dotykowym „pisanie” na dłoni Gabriela. Polscy członkowie „Teatru bez Granic”, którzy są niewidomi i niedowidzący, omówili sposoby, w jakie dotyk jest dla nich centralnym sposobem wiedzy i komunikacji, a także sposoby, w jakie polegają na nim przy przekazywaniu informacji o spektaklu. Gabriel opisał również, w jaki sposób wspólna praca z ludźmi o różnych zdolnościach jest wzmacniająca. „To niesamowite, bo wymaga takiej wrażliwości, która jest niecodzienna” – wyjaśnił w odpowiedzi na pytanie o proces wspólnej pracy nad spektaklem. „Ta wrażliwość była [mi] nieznaną; to nie jest słyszenie; to nie jest widzenie; a jednak każdy w tym biznesie wie, że istnieją systemy wrażliwości i uwagi, które są w nas, a praca z chłopakami tutaj wzmacnia zdolność do wyczuwania i odczuwania tego”.

Wielu uczestników „Teatru bez Granic” wyrażało podziw i zachwyt nad procesem artystycznym oraz uznanie dla integracji, której byli świadkami w Centrum Na Laga'at. Opisywali swoje pragnienie podzielenia się swoją nową wiedzą z innymi i wykorzystania jej w pracy w swoich krajach (także z osobami pełnosprawnymi). Daniela Pisimisi, nauczycielka tańca i choreografka z Grupy Kulturowej Echodrama w Grecji, opisa

swoje doświadczenie jako „najbardziej niesamowity przykład inkluzji”. „Można to nazwać integracją kulturową z ludźmi z różnych krajów i różnych kultur, poprzez sztukę i taniec. I to jest pierwszy raz, kiedy doświadczyłam tego typu integracji i włączenia. I to naprawdę daje wiele perspektyw”. Aby wyjaśnić, Daniela opisała swoją próbę zintegrowania dzieci o różnych poziomach umiejętności i doświadczenia w tańcu i jak zmagą się z tym, aby mogły one pracować razem. „Mieliśmy bogatą dyskusję, z której wynikało, że musimy być cierpliwi wobec siebie i znaleźć sposób na współpracę ze sobą, ponieważ wszyscy kochamy sztukę, a oni kochają taniec i powinni znaleźć sposób, aby być wokół siebie. I ten [program w Na Laga'at] jest naprawdę otwierający oczy. Mogę przenieść swoje doświadczenie na moich młodych studentów”. „To wielka szansa” – podsumowała.

Inni uczestnicy również wyrażali swój podziw dla otoczenia Na Laga'at i mówili o związkach między pracą ośrodka a ich własną pracą. Na przykład uczestnicy z Niemiec, oglądając trzeciego dnia fragmenty spektaklu „Deaf Discourse”, podziwiali wyjątkową estetykę teatralną zastosowaną w tej produkcji i mówili o potrzebie szerszego zastosowania jej w teatrze.

Podsumowując, wiele granic rzeczywiście zostało przekroczonych podczas realizacji projektu „Teatru bez Granic”. Mamy nadzieję, że treści i wiedza zawarte w programie zostaną przekazane grupom w różnych krajach i będą nadal rozwijane tutaj w Izraelu.

Z poważaniem, Gili Hammer

Theatre
WITHOUT BORDERS

Echodrama
Cultural Group

LOKSTUFF! Theater im öffentlichen Raum

RIKSTEATERN
crea